LA NIT DE Les TRÍBADES

LA NIT DE Les TRÍBADES

MARTÍ PERAFERRER VAYREDA

És de justícia encapçalar aquest article d'opinió amb el títol de l'obra teatral que l'ha motivat. La setmana passada vaig assistir al Teatre Jardí de Figueres a la pre-estrena d'aquest muntatge a càrrec de La Funcional. Una companyia de teatre local, que amb aquesta reposició de la seva primera producció, volen celebrar els vint-i-cinc anys d'història i d'activitat escènica a la seva ciutat. Des d'aquí els felicito i els agraeixo públicament aquesta aportació tan valuosa que, amb les seves obres sempre arriscades, molt treballades i plenes d'energia, ha contribuït a la formació cultural dels seus conciutadans.

Amb aquest exemple de constància cultural particular i amb la modesta experiència que em donen els deu anys de director del Festival internacional de teatre amateur de Girona-Fitag, puc afirmar que a les nostres comarques hi ha una valuosa llista de grups de teatre amateur que han resistit amb molta dignitat les inclemències del nostre temps de desballestaments associatius, i que demostren tenir una salut de ferro lluitant contra totes les adversitats que a vegades empenyen les il·lusions contra les roques del desànim.

Tenim al nostre territori companyies amb intenses trajectòries de treball dalt dels escenaris locals. Si parlem de les que ja han celebrat llargs recorreguts destacaríem, a part de la ja esmentada, El Mirall de Blanes, que aviat estrenarà una vegada més nou espectacle, La Gespa de Palamós, que no descansen mai, la companyia TMR de Roses, que sempre se superen en cada proposta, El Safareig de Salt, que no s'espanten mai davant de qualsevol repte.... Banyoles, Llagostera, Lloret de Mar, Palafrugell, Vilablareix, la Jonquera, Santa Coloma de Farners, Arbúcies, Fornells de la Selva, i molts que em deixo, són municipis que compten amb companyies teatrals actives i amb empenta, que a través del teatre de proximitat, participen de la vida cultural del seu entorn més proper.

I Girona? Per què la meva ciutat estimada no té cap companyia estable amateur, activa durant tot l'any, que s'afegeixi a la llarga llista d'homes i dones del nostre país que tenen el teatre com una eina associativa de creixement personal, de distracció, i no com un ofici que els ajudi a la seva subsistència? Per què la ciutat que presumeix de ser la capital de les arts escèniques no posseeix un col·lectiu teatral històric que cada any ens presenti una, dues o tres obres diferents, on els seus actors i actrius es van intercanviant papers i les direccions són obertes i variades?

Segurament podríem lligar aquesta incoherència teatral local a la manca d'un escenari històric que hagi propiciat el reg d'aqueste

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/03/31/nit-tribades/663072.html?utm_source=rss